

Christian H. Hansen (DF):

I december 1997 blev det besluttet at optage Tjekkiet, Ungarn og Polen i NATO. Det var et historisk fremskridt. Flere kom med ind i det europæiske, atlantiske fællesforsvar. I Dansk Folkeparti er det noget, vi hilser velkommen, og det, vi skal træffe beslutning om i dag, nemlig at oprette det nye fælles dansk-tysk-polske korps, ser vi som et skridt i den rigtige retning, når det gælder om at gøre dette samarbejde mere konkret.

Korpset tilmeldes i sin helhed til NATO med henblik på at løse opgaver i relation til det kollektive forsvar. Ligeledes skal korpset hjælpe til i krisesituationer, fredsstøttende operationer samt i humanitære operationer og katastrofehjælpssituationer, og da vi i Dansk Folkeparti er tilhængere af NATO, er det selvfølgelig noget, vi kan tilslutte os.

Sagt lidt mere præcist: Danmark må og skal yde sin del til at hjælpe vore samarbejdspartnere i NATO i forbindelse med opståede problemer, og da det danske forsvar har gode erfaringer med samarbejdet i LANDJUT, har vi i Dansk Folkeparti overhovedet ingen betænkeligheder ved at udvide dette samarbejde til nu også at omfatte vore kommende nye partnere i NATO, her Polen.

Men forslaget her forpligter også lidt på en anden måde. Det har den forpligtelse, at det danske forsvar her til lands ikke bliver udsat for så drastiske nedskæringer, som regeringen for tiden taler om. Hvis vi skal være aktive i det her, skal vi også have de rigtige økonomiske midler til det.

Arne Melchior (CD):

Jeg har tidligere i debatten på CD's vegne bakt op bag den stillingtagen, som Socialdemokratiets ordfører, hr. Jeppe Kofod, gav udtryk for i sin ordførertale. Jeg synes også, at det var bemærkelsesværdigt at følge dette unge medlems, denne unge kollegas besvarelse af de spørgsmål, der blev rettet til ham, som var helt på højde med hans hovedindlæg.

Ligeledes vil jeg bakke op bag de ord, som den konservative ordfører, hr. Hans Engell har sagt herfra. Det er fuldkommen rigtigt, at den beslutning, vi skal træffe i den her foreliggende sag, har en direkte sammenhæng med de styrkemål og den alvor, hvormed vi skal forhandle og forhåbentlig nå frem til en aftale om det danske forsvars ordning i de kommende år.

Det er virkelig en glæde at være med til denne udvidelse af det forsvarsmæssige samarbejde. Der er her en understregning af, at det har været forkert, når kritikere af NATO og af EU-samarbejdet i mange år har pukket på, at det er det rige Vesten, der holder sig for sig selv og stiller sig fjendtligt an over for andre lande længere østpå.

Det har været nødvendigt en overgang at samle Vesten, så længe der var en bastant og akut trussel fra den magt, der havde alle de mindre mellem- og østeuropæiske stater i sin vold og i sin magt i de pågældende år. Men vi beviser her, at så snart der blev åbnet for sluserne – læs Jerntæppet – så var vi, som vi altid har været det, beredte til, men nu kan vi altså også i handling vise, at vi vil udføre dette samarbejde på et bredere europæisk plan. Det skulle partierne helt til venstre i salen, SF og Enhedslisten, glæde sig over og anerkende.

De gør det modsatte, og det må være et klart signal til forsvarsministeren og regeringen om, at en kommende forsvarsordning i hvert fald ikke kan laves sammen med SF og Enhedslisten. Det er ikke nogen nyhed for et parti som CD og forhåbentlig heller ikke for forsvarsministeren, men der er dog kredse i regeringen og i regeringspartierne, som har flirtet med den mulighed.

Det er blandt den øvrige glæde, jeg giver udtryk for ved at anbefale det her foreliggende forslag, en ekstra glæde, at SF og Enhedslisten ganske frivilligt og selvfølgelig i overensstemmelse med deres overbevisning har stillet sig uden for det brede folketingsflertal og uden for den kreds, som et forsvarsforlig måtte kunne etableres med. Det er bare en understregning af det, vi har troet på og regner med.

Så skal jeg slutte med at sige, at hr. Søvnald talte om en militær opbygning. Det mener jeg slet ikke der er tale om. Der er tale om at indrette det forsvar, som vi ikke kan undvære, på en hensigtsmæssig måde, på en med andre folk og nationer solidarisk måde, som ikke har brod mod nogen, men som er med til at sikre trygheden og samarbejdet mellem frie folk. Også i den retning er dette forslag værd at anbefale, og jeg spår det en nem og hurtig gang gennem Forsvarsudvalget.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Nej, venstrefløjens har sådan set aldrig nogen sinde, kan jeg sige til hr. Arne Melchior, været i